Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Κιβωτός»
John Osborn : «**Οργισμένα νιάτα»**
Μετάφραση-Δραματουργική Επεξεργασία-Σκηνοθεσία : Γιάννης Ιορδανίδης
Σκηνικά-κοστούμια: Έλλη Παπαγεωργακοπούλου
Μουσική επιμέλεια : Δημήτρης Ιατρόπουλος
Φωτισμοί : Σπύρος Καρδάρης
Ερμηνεύουν : Αλέξης Γεωργούλης, Γιώργος Χρανιώτης, Λίνα Σακκά, Αλεξία Καλτσίκη, Γιώργος Τζώρτζης.

Τα «Οργισμένα Νιάτα» του John Osborn έχουν εδώ και κάμποσα χρόνια περάσει στο παγκόσμιο ρεπερτόριο ως κλασσικό έργο, στο οποίο ανατρέχουν κατά καιρούς ορισμένοι θίασοι για να αναδείξουν ηθοποιούς και σκηνοθέτες. Σε αυτό το πλαίσιο κινείται το έργο σε γενικές γραμμές, όπως άλλωστε και όλα τα θεατρικά έργα του είδους. Δεν μπορώ να γνωρίζω βέβαια τα ενδότερα κίνητρα της ομάδας στο θέατρο «Κιβωτός», η οποία προσπάθησε να παρουσιάσει φέτος στο ελληνικό κοινό, σε δική της εκδοχή τα «Οργισμένα Νιάτα» του Osborn. Αυτό όμως που μπορεί κανείς να διακρίνει με ευκολία είναι το αποτέλεσμα:

Μια ανιαρή παράσταση, η οποία ισοπεδώνει και τον συγγραφέα και το έργο του, το οποίο εμφανίζεται σαν μια άνευ λόγου αλληλουχία συναρτήσεων δημιουργίας κωδικοποιημένου μικροκόσμου. Με άλλα λόγια, η συγκεκριμένη παράσταση καταλύει κυριολεκτικά και εξαφανίζει το έργο με την οιαδήποτε δυναμική μηνυμάτων που μπορεί να περιέχει αυτό. Ειδικότερα, η παράσταση χαρακτηρίζεται από έλλειψη νεύρου και από τήρηση ρυθμού. Οι ηθοποιοί απαγγέλλουν σχεδόν, χωρίς να δείχνουν ότι ενσαρκώνουν ορισμένο εννοιολόγημα ήθους, ενώ η σύνολη ρυθμολογία της παράστασης προβάλλει κυρίως την αισθητική του άκρως χαλαρού, στα όρια του ξεχαρβαλωμένου.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Ιορδανίδη παραπαίει μεταξύ ρεαλιστικής διεκπεραιώσεως της σκηνικής διαδικασίας και μετα-μοντέρνας ‘μεταφυσικής’ αποδόσεως των επικολυρικών στοιχείων του έργου. Κατ’ αυτό τον τρόπο, ο θεατής βρίσκεται μπροστά σε μια παράσταση παρατημένη στη μοίρα της και αδυνατεί να βρει την σπονδυλική στήλη κάποιας κατευθύνσεως των σημασιών, που θα στήριζαν τον λόγο υπάρξεως αυτού τούτου του έργου.

Ο Αλέξης Γεωργούλης, στον ρόλο του Τζίμι Πόρτερ, δεν κατορθώνει να δείξει, ούτε καν να ψηλαφίσει την οργή, παραμένοντας από την αρχή μέχρι το τέλος χλιαρός και αδιάφορος. Επιπροσθέτως, ο κ. Γεωργούλης δεν αρθρώνει ευκρινώς τον λόγο, τρωει τα λόγια του, όπως λέμε, με αποτέλεσμα την ελλιπέστατη εκφώνηση και φυσικά την απόδοση μιας τραυματισμένης κατανοήσεως της λεκτικής παρτιτούρας, την οποία ερμηνεύει αδέξια αδυνατώντας να υποδυθεί και να ενσαρκώσει τον ρόλο. Στο ίδιο μήκος κύματος βαδίζει και ο Γιώργος Χρανιώτης, ως Κλιφ Λούις παρασυρόμενος από την γενική χαλάρωση του συστήματος των ρόλων. Ο κ. Χρανιώτης παρακολουθεί

ομοίως από την αρχή μέχρι το τέλος μια μονοσήμαντη προσπάθεια εξελίξεως του χαρακτήρα, αποτυγχάνοντας εντούτοις να τον ερμηνεύσει εξελικτικά. Κατά συνέπεια, ο Γιώργος Χρανιώτης 'παίζει' όπως και ο Αλέξης Γεωργούλης με εξωτερικά μέσα υποκριτικής και αναγκάζεται να κινηθεί αμήχανα σε μια χαμένη υπόθεση ερμηνείας καθαρών κωδίκων της εσωτερικότητας του ρόλου του.

Ως Άλισον Πόρτερ, η Λίνα Σακκά εγκλωβίζεται στην μανιέρα μιας δακρύβρεχτης πρωταγωνίστριας, γεγονός που υπογραμμίζει την έλλειψη σκηνοθετικής γραμμής από τη μία μεριά και την έλλειψη σκηνικής λαμπρότητας, από την άλλη. Η κ. Σακκά δεν καταβάλλει ούτε την ελάχιστη προσπάθεια να ζωντανέψει την ηρωίδα και να 'ξυπνήσει' η ίδια από τον λήθαργο ορισμένης ευκολίας στην οποία, κατά πάσα πιθανότητα, πιστεύει, αν και πολύ νέα για να αφεθεί σε μια τέτοια απατηλή πραγματικότητα. Μονοεπίπεδη εμφανίζεται εξάλλου και η Αλεξία Καλτσίκη (Έλενα Τσαρλς) παρά το γεγονός ότι στην αρχή της εμφανίσεώς της έδειξε ότι θα έκανε την διαφορά. Φαίνεται ότι και εδώ η σκηνοθεσία έπαιξε τον ρόλο της αφήνοντας στην ουσία την ηθοποιό αβοήθητη. Η κ. Καλτσίκη ερμηνεύει κατά το δοκούν προσπαθώντας να ακολουθήσει τις τοποθετήσεις των συμπαικτών της για να καταλήξει μοιραία στην αποστέωση ενός ρόλου με αρκετές εναλλακτικές δυνατότητες. Στον ρόλο του Συνταγματάρχη Ρέντφερν, ο παλαίμαχος Γιώργος Τζώρτζης ζυγίζει, με μέτρο τον λόγο και τις κινήσεις του, αποφεύγοντας το σκηνικό 'φάλτσο' με μεγάλη προσπάθεια, γι' αυτό και δεν κατορθώνει εκατό τοις εκατό να βγει αλώβητος από το γενικότερο κλίμα κακοδαιμονίας της παράστασης.

Σε αυτή την γενική ατμόσφαιρα αποτυχίας της παράστασης στο θέατρο «Κιβωτός» συμβάλλει δραστικά το σκηνικό και τα κοστούμια της Έλλης Παπαγεωργακοπούλου, η οποία διχάζεται επίσης ανάμεσα στην αισθητική του ρεαλισμού και σε ο,τιδήποτε την υπερβαίνει έστω και αν είναι αυτό το 'ο,τιδήποτε' οι γνωστοί «πλίνθοι και κέραμοι». Τόσο το σκηνικό όσο και τα ενδύματα που επιμελείται η κ. Παπαγεωργακοπούλου καταμαρτυρούν το αναποφάσιστο φρόνημα της καλλιτέχνιδας, όπως το φωτίζει άλλωστε η γκριμάτσα των φωτισμών του Σπύρου Καρδάρη, ο οποίος ευθυγραμμίζεται προς το γενικό πνεύμα προκρίσεως μιας αισθητικής επιμερισμού του μπαρόκ των καταστάσεων και των ρόλων. Αντίθετα, ξεφεύγει απογειωτικά η μουσική, την οποία επιμελείται με σύνεση η Δημήτρης Ιατρόπουλος δημιουργώντας ένα ξεχωριστό δομικό μέγεθος στην παράσταση, με έντονη και ζωηρή υφολογία. Είμαι δε σίγουρη ότι δεν ευθύνεται ο ίδιος για τις εξεχόντως κραυγαλέες 'εισόδους' και 'εξόδους' της μουσικής, η οποία, εξ αυτού, βγαίνει νοκ-άουτ και αποδομείται στο πλαίσιο μιας παράστασης που δεν εννοεί να αφήσει τίποτα όρθιο…

Δημοσίευση: 23/4/2004